

‘Zoek dan wel de goedkoopste uit’, beveelt pap.

Dan pas merken ze dat ik al aan tafel zit.

‘Oh, je bent er al. Mooi zo, dan kunnen we eten’, zegt pap op een chagrijnige toon. Mam en pap komen aan tafel zitten en zonder dat iemand iets zegt beginnen we te eten.

Nadat iedereen het eten op heeft, lopen pap en mam meteen weg en gaan op de bank zitten, terwijl alles nog op tafel staat. Ik kijk zuchtend naar de rommel in de keuken. Gaan we weer, denk ik hopeloos. Ik zie geen andere keus en begin maar met het opruimen van de keuken.

Als ik eindelijk klaar ben, loop ik snel naar mijn slaapkamer. Nou ja, een slaapkamer is het niet echt te noemen. Pap en mam hebben gewoon een ruime kast leeggehaald en daar mijn bed neergezet. De muren zijn grijzig, op de vloer ligt kapot hout en tegenover mijn bed staat een oude kledingkast die bijna uit elkaar valt.

Ik zucht diep als ik op bed plof en om me heen kijk. ‘Ik wil niet meer bij pap en mam wonen... Ik ben het zat om elke keer maar in een hoekje weggedrukt te worden alsof ik afval ben’, mompel ik een beetje geïrriteerd.

‘Maar gelukkig gaan we morgen kijken naar een paard, dus ik hoop dat we er een vinden die bij me past’, voeg ik er opgewekt aan toe. Ik pak een boek van de kledingkast en lees totdat ik ga slapen.

De volgende dag word ik vrolijk wakker. Ik kleed me snel aan en fantaseer al over een prachtige zwarte hengst, die straks hopelijk van mij is.

Als ik mijn kamer uit loop, staat mam al in de keuken ontbijt te maken.

Mijn mond valt open van verbazing. Het is alsof het paard zegt: 'Klim op mijn rug, dan laat ik het zien.'

Ik kijk twijfelend om me heen. 'Weet je het zeker? Wil je dat ik op je rug klim?' vraag ik onzeker.

De hengst briest en gooit zijn hoofd omhoog.

'Eh, oké dan', geef ik aarzelend toe.

Ik ga naast de hengst staan en zwaai mijn been over zijn rug. Als ik goed zit, staat het paard weer op.

'Wow, voorzichtig, jongen, ik ben nog een beetje onhandig', zeg ik onwennig.

Het paard briest en stapt rustig weg.

Via de schaduw van de bomen rijden we naar een verwilderde doorgang helemaal achterin Mellow Valley. Naast de doorgang blijft de hengst stilstaan.

'Kom je hier vandaan? Maar deze doorgang is geblokkeerd door allemaal bramenstruiken', zeg ik langzaam.

Het paard briest en schraapt met zijn hoef over de grond. Dan kijkt hij me vragend aan.

'Oh, ik snap het al. Moet ik die struiken voor je weghalen?' vraag ik.

Het paard gooit zijn hoofd omhoog.

'Oké dan, eens kijken hoe we dat gaan doen', mompel ik nadenkend.

Ik stap af en loop naar de overwoekerde doorgang. Opeens krijg ik een idee. 'Ik weet wat! Ik kan proberen om de wortels van deze struiken uit de grond te trekken. Gelukkig heb ik altijd handschoenen bij me', zeg ik en ik haal een paar handschoenen tevoorschijn.

Ik trek ze aan en loop gebukt dichterbij de eerste bramenstruik. Ik pak de stam van de struik zo dicht mogelijk bij de grond vast en trek eraan met mijn hele gewicht.

De hengst snuift en loopt naar me toe.

'Kak! Dat is mam! Ik moet naar huis!' zeg ik in paniek.

Shadow hinnikt en stampt een keer op de grond.

'Shadow? Wat doe je?' vraag ik een beetje gespannen.

Shadow kijkt me vriendelijk aan en draait opeens vliegensvlug om. In volle galop rent hij terug naar de kloof.

'Aahh! Rustig, Shadow!' roep ik geschrokken.

Shadow snuift en blijft door galopperen.

We rennen door de kloof Mellow Valley in. Als we vlakbij Rivertown zijn, stopt Shadow.

'Wauw, bedankt, Shadow', zeg ik tegen de hengst, terwijl ik hem dankbaar over zijn hals aai. Dan stap ik af en aai hem nog een keer over zijn neus. 'Ik kom morgen terug, dat beloof ik je', fluister ik zachtjes.

Shadow briest, legt heel even zijn kin op mijn schouder en galoppeert dan weg, terug het bos in.

Ik kijk hem stralend na en ren snel naar huis.

Eenmaal binnen staat pap me al op te wachten. 'En waar ben jij geweest? Waarom ben je zo laat thuis? Nu heb je haast geen tijd meer voor je klusjes', zegt hij chagrijnig.

Het goede gevoel dat Shadow me heeft gegeven zorgt ervoor dat ik sterker in mijn schoenen sta. 'Ik ben in het bos gaan wandelen. En hoe had ik moeten weten wanneer ik weer thuis moest zijn? Er is geen tijd afgesproken', antwoord ik rustig.

'Dan had je moeten luisteren, dame. Maar dat doe je nooit', reageert pap nijdig.

'Misschien moet je dan duidelijk zijn, want er is niet gesproken over een tijd dat ik terug moest zijn', antwoord ik een beetje brutaal.

Pap krijgt langzaam een rood hoofd, maar hij zegt er niks meer over. 'Ga gewoon je klusjes doen, dan kunnen wij nog even rust nemen.'